

marca que perduraria en el record dels granollerins.

Els industrials de casa, creditors de l'Ajuntament, saben les amargures que passen, per obstinar-se l'Alcalde a no pagar, malgrat i tenir en la caixa municipal el suficient per a saldar tots els crèdits i assegurar les obligacions de caràcter preferent. Empresonaments, escorcolls, penyores, persecucions, en una paraula, tot ço que posa de relleu el governant que no sap ésser-ne sinó amb els denigrants ressorts de la més despreciable de les dictadures i al qui l'absència de tot sentiment el fa somriure davant la desgràcia.

I per aquestes consideracions, redreçant-se els granollerins que la seva condició d'ex-regidors i majors contribuents va portar-los al Consistori i que en principi s'havien sumat, alguns d'ells, a la política del senyor Alcalde, s'han unit per a salvar la ciutat del jou ominós a que vol sotmetre-la un foraster desaprensiu, i s'han dirigit demanant justícia als poders públics.

Justícia serà feta; perquè el poble ho vol i el poble també sap fer-la.

X.

Retalls de periòdics

Tots els diaris de Barcelona publicaren, en l'edició corresponent al passat diumenge, extractes de la conferència que la nit abans pronuncià des de la tribuna de l'Ateneu Barcelonès, el lluitador de sempre, l'home íntegre que a tota hora està al peu del canó per a implantar la República, sense eufemismes ni recances de cap mena, En Marcellí Domingo.

Suposem a tots els nostres llegidors enterats de quant digué aquest polític prestigiós; però interessant-nos que es propagui i es conegui el que digué relacionat amb certs polítics catalans, copiem sense traduir — ço que publicà un periòdic de la capital:

Señalemos ahora otro camino: el de Cambó. Cambó cree en las posibilidades de solución del problema de Cataluña dentro de la Monarquía española y va a servirla.

¿Qué posibilidades son éstas? Las que puede ofrecer una dinastía que se inició en el reinado de Felipe V, que se señala con la pérdida de las libertades de Cataluña. (Gran ovación.)

Puede ocurrir que el régimen, en las horas difíciles, se vea obligado a hacer concesiones para contener las ansias de libertad que se sienten en Cataluña. Estas concesiones no serían reconocimiento del derecho de Cataluña, sino tentativas para evitar que se desintegrara el movimiento liberal que existe en España.

Yo os digo que si esto sucediese, si Cataluña aceptase las pequeñas concesiones que pudiesen hacerse y que por ellas se robusteciera el régimen que los liberales españoles tratan de substituir, caería sobre Cataluña la responsabilidad de no haberse alcanzado la transformación del Estado Español.

Por oportunismo se disolvió la Asamblea de Parlamentarios y se dieron dos ministros al a Monarquía; por oportunismo se disolvió la Asamblea de Municipios, cogiendo las escopetas del Somatén para reprimir un movimiento de justicia

social; por oportunismo se constituyó el Gobierno Nacional de 1918; por oportunismo se aplaudió y se recibió con júbilo la dictadura de Primo de Rivera, y por oportunismo se sostiene ahora esta nueva dictadura del Gobierno de Berenguer.

¡Ah, el oportunismo! Yo leía, no hace mucho uno de los panegiristas del oportunismo máximo a quien, ensalzándole, se le atribuía el hecho de haber acabado con el turno pacífico de los Gobiernos de la Monarquía y con el prestigio de Alba. Sería curioso que al que se le ensalza por estos hechos se le viese ahora autor del restablecimiento de este mismo turno pacífico y con Alba al frente de uno de los partidos. (Ovación.)

Si el oportunismo, que representa una claudicación después de otra para la satisfacción de pequeños beneficios materiales de cada momento histórico; si este oportunismo, en vez de ser táctica de un partido, viniese a ser representación de todo un pueblo, ese pueblo no merecería el reconocimiento de ningún derecho.

Entre la táctica de Macià y la táctica de Cambó, yo propugno la de intervenir con las izquierdas españolas que respetan el problema de Cataluña y señalan su solución.

Desinteresarse, como parece que es la modalidad espiritual de algunos elementos y algunas fuerzas de Cataluña, es desinteresarse del propio problema catalán.

No tenim res que afegir. Tot quant digué En Marcellí Domingo és prou eloqüent, i convindria que es tingués en compte, tant més ara que tots hem de saber amb qui hem d'anar de companys.

Investides

De cara al poble.—Ja hi tornem a ésser! Els segells de propaganda de la nostra Festa Major s'han fet a Barcelona i resulten més cars que si s'haguessin encarregat a impremtes de la localitat. Tenim els pressupostos a la vista.

L'alcalde diu que va cuidar-se'n En Peret Pineda, emperò a nosaltres ens consta—i ningú ens ho desmentirà,— que el qui ha cuinat en l'assumpte ha estat el *Revisor*, En Emili Rosell.

¿Encara no està escarmentat, el senyor Rosàs, amb allò de les plaques?

—L'ex regidor de Sant Feliu de Codines —ja no li diem Alcalde—ha cercat un detectiu perquè li esbrini quins són els concellers que han demanat la seva destitució.

No s'amoïni, ni faci gasto; tots els seus companys, menys l'Aymerich i en Cunillera, estan fastiguejats del seu poderiu i senten, com tot Granollers, l'interior desig de que s'en vagi a... a pendre les aigües, encara que només sigui a Caldes.

—En Manolo Pagès demanava a l'Alcalde que per la feina que fa En Rosell se li habiliti un despatx a les golfes.

Nosaltres creiem que s'equivoca en Manelitu; està més ben indicat el despatx de la Policia.

—En Montañà (el *malo*) està enfadat perquè s'ha descobert que ell posava obstacles perquè la Comissió de Festes votés la subvenció ja de consuetud per a la primera entitat esportiva del Vallès.

I és el que ell diu: ¿Encara no he servit prou de pilota?

—Hom ens diu que hi ha industrials que ja no donen crèdit a l'Ajuntament.

1, *¡biba* la bona administració!

—També hom ens assegura, però resistim a creure-ho, que l'Aymerich dimiteix el càrrec per a reorganitzar el servei de la guàrdia urbana.

Vaja una *fila* que faria, amb el llum i la porra!

Així mateix hom ens assegura que aquest *fulano*, en deixar la delegació de l'Escorxador, en el *ejercicio de cuyo cargo tantos éxitos le han acompañado*, entrarà a la Comissió d'Hisenda.

Això encara ens ho creiem menys; perquè aquest dia varem sentir que l'Alcalde deia a En Peret: «Si el volem posar a un lloc que hagi de sumar, no farem res. Ara, que si en comptes de sumar, tingués d'ensumar, em penso que compta amb un aparell aspirador que el faria quedar bé.»

—Diuem que l'Alcalde ha donat ordres sèries perquè comencin a agafar gossos.

Ja n'hi deu haver molts que deuen témer que s'els acabi el llepar.

Comarcals

Sant Feliu de Codines

El Místic de Loyola

Cal rectificar quelcom de la història retrospectiva del «Místic de Loyola», com en general es coneix en nostre poble a En Albert Rosàs i Macià, de trista memòria. Per tal, ens dirigim al mascle setmanari vallesà LLUITA, abusant de la franca hospitalitat que ofereix als qui sentim ànsies de llibertat i avui com ahir i demà, esmerçarem les energies per a combatre el caciquisme que menaça de nou sentar son reialme arreu del Vallès.

Sens dubte per error d'informació, mantes vegades, en parlar de l'Alcalde de Granollers, senyor Rosàs, es fa remarcar la seva condició d'ex-Batlle de Sant Feliu de Codines.

No, cavallers; no va passar de Conceller i Depositari — tot d'una peça — en la nostra Corporació Municipal; i si el seu esperit despòtic, per demés absorbent, va fer-lo rellevant *figura* en el Consistori, la seva gosadia sens límits fou causa també de lluites sens treva, car un estrany refinament l'inclinava a cebar-se en quins creia de condició més humil.

Hom serva el record de la seva actuació barroera, quin desenllaç va donar-lo el Jutjat de Granollers en sumari per falsetat en document públic, tocant-ne guspires al resignat fill... de Sant Ignasi.

Causes que estem esbrinant i que un cop en clar publicarem documentalment, el posaren en el cas de mudar de residència, retirant-se a altra vila, on li fos permès passejar aquell fals misticisme que tant el popularitzà a Sant Feliu.

Han passat ja uns anys, i creient-se net de culpa, torna a fer de les seves a uns quilòmetres del poble, que a bon segur li és causa d'alguns insomnis, emperò, com som molts els felienques que recordem encara les seves *carícies*, no en mancarà mai un, el precís, per a desemascarar-lo davant el poble o ciutat en la que pretingui alçar el cap que el pes de les seves culpes hauria de mantenir a ras de terra.

EL N.º 1